

Arrest

**nr. 330 685 van 6 augustus 2025
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 maart 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 april 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 juni 2018 dient verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit op basis van haar Nederlandse partner.

Op 21 januari 2019 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 9 mei 2022 wordt verzoekende partij op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Per brief van 12 oktober 2022 wordt verzoekende partij ingelicht over het voornemen van verwerende partij om desgevallend haar verblijfsrecht te beëindigen en wordt zij verzocht om stukken over te maken die meer informatie zouden geven over haar toenmalige situatie en die het nemen van een beslissing zouden toelaten.

1.2 Op 23 december 2022 neemt verwerende partij een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verzoekende partij heeft op 7 februari 2023 een beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 23 december 2022 ingediend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) heeft dit beroep echter verworpen bij arrest nr. 289.953 van 7 juni 2023.

1.3 Op 21 oktober 2024 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger en dit opnieuw op basis van haar beweerde partner van Nederlandse nationaliteit.

Op 13 maart 2025 beslist verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij te weigeren en dit met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2024 werd ingediend door:

Naam: I. (...)

Voorna(a)m(en): M. T. (...)

Nationaliteit: Bangladesh

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met B. R. (...) NN. (...) van Nederlandse nationaliteit, in de hoedanigheid van ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie – in toepassing van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de niet in artikel 40bis, § 2, 2°, bedoelde partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame partnerrelatie heeft en die de burger begeleidt of komt vervoegen, voor zover ze niet een van de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het oud Burgerlijk Wetboek zijn en evenmin een duurzame partnerrelatie onderhouden met een andere persoon;’

Artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: ‘Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.’

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: “De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...]”

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet “

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- *ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- *ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*

Betrokkene legt bij huidige aanvraag een paspoort van Bangladesh met nr. EM0581403 geldig tot 20.04.2029 voor. In het paspoort kan geen geldig inreisvisum worden teruggevonden. Betrokkene legt evenmin een geldige verblijfsvergunning van een andere lidstaat voor.

Uit niets blijken dat betrokkene heden zou zijn vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid iuncto 41, §2. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een geldig inreisvisum kan betrokkene dan ook niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 1° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen wettelijke band heeft met de beweerde partner. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven die hij met zijn partner zou onderhouden. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

1.4 Op 16 april 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 16 april 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 2 mei 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 18 juli 2025.

2.5 Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert ten aanzien van de beslissing waarbij haar het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt een eerste middel aan waarin zij de schending opwerpt van de artikelen 40*bis*, § 4, artikel 40*ter*, artikel 41, §2, artikel 47, artikel 47/1, artikel 47 en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet dit eerste middel als volgt uiteen:

“III. IN RECHTE

ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 40 bis § 4 40ter, 41 §2, 47, 47/1 en 47 en artikel 62 §2 van de Verblijfwet.

Schending van de materiële en formele motiveringsplicht.

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen.

Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig artikel 47/1 verblijfwet:

Artikel 47/1 verblijfwet stelt volgende:

Art. 47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moest voorleggen of moest bewijzen dat hij geniet van het vrij verkeer.

Dit is geheel niet in overeenstemming met de huidige regelgeving alsook de interpretatie die de rechtspraak hieraan geeft (zie supra).

Echter stelt verzoeker dat hij wel degelijk in het bezit was van een geldig inreisvisum op het moment dat hij de (toenmalige) Schengenzone binnenkwam (stuk 2).

Verzoeker kwam met een studentenvisum naar het Verenigd Koninkrijk, toen nog lid van de Schengenzone en reisde daarna door naar België.

Dit blijkt eveneens duidelijk uit het administratief dossier.

Verwerende partij gaat hieraan voorbij en schendt hiermee de in de bestreden beslissing aangehaalde artikelen.

De beslissing dient te worden vernietigd.

*Ondergeschikt,
Tweede onderdeel,*

1.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet vrijgesteld is van de vereiste grensoverschrijdende documenten zoals bedoeld in artikel 40bis iunto artikel 41 verblijfswet.

Verzoeker verwijst hiervoor allereerst naar volgende rechtsnormen:

Artikel 58 van het KB van 08.10.1981 stelt volgende:

Art. 58. Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.

Artikel 40bis, §4 verblijfswet stelt volgende:

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

Krachtens artikel 41 §2 Verblijfswet (eigen onderlijning):

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Gelet op artikel 47 van het KB van 08.10.1981 (eigen onderlijning):

§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugnijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.

2.

Verwerende partij stelt aldus dat verzoeker in het bezit moet zijn van een geldig visum aangezien hij onder "ander familielid" valt en niet uit de bovenvermelde artikels zou blijken dat hij zou vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten.

Verzoeker stelt dat deze redenering niet in overeenstemming is met de hierboven aangehaalde artikelen en de heersende rechtspraak.

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 Verblijfswet als volgt (eigen onderlijning):

"Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de LidStaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet."

Verzoeker benadrukt dat "het standpunt van zogenaamde arrest-BRAX", waar in de parlementaire werken naar wordt verwezen, inhoudt "dat een lidstaat niet (...) een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen." (eigen onderlijning) (HvJ 25 juli 2002 in de zaak C459/99, VZW Beweging tegen Rassenhaat, Antisemitisme en Xenofobie (BRAX) t. België, nr. 80).

Bij de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de verblijfswet (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de verblijfswet vervangen door artikel 41, § 2, van de verblijfswet. Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de verblijfswet wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de verblijfswet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de verblijfwet (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de verblijfwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...) § 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. § 3 (...) § 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Aldus blijkt dat een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis van de verblijfwet niet kan worden geweigerd om de enkele reden dat er geen geldig inreisvisum wordt voorgelegd.

Daar waar onduidelijkheid zou bestaan omtrent het eventuele onderscheid dat moet worden gemaakt tussen de familieleden van een Unieburger die worden vernoemd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn en die vernoemd in artikel 3.2. van deze richtlijn in samenhang met betrekking tot het arrest BRAX, stelt verzoeker volgende:

Artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

In het arrest Rahman benadrukte het Hof van Justitie dat de Uniewetgever “een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, 19).

Zo heeft de advocaat-generaal in zijn conclusie in de zaak Rahman er ook op gewezen dat (eigen onderlijning):

“52. Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten.

Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Uit de Burgerschapsrichtlijn kan aldus niet aangenomen worden dat de Uniewetgever de bedoeling had om andere familieleden van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden, maar enkel de bedoeling had hun binnenkomst en verblijf te “vergemakkelijken”.

Het is correct dat familieleden die onder artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn vallen, geen automatisch recht op verblijf kunnen ontlenen aan de richtlijn zelf.

Echter heeft de Belgische wetgever aan deze verplichting gevolg gegeven met de wet van 9 maart 2014 tot wijziging van verblijfswet (B.S. 5 mei 2014), waarbij de artikelen 47/1 tot 47/4 werden ingevoegd.

In artikel 47/2 verblijfswet wordt duidelijk bepaald dat “de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden” van toepassing zijn op andere familieleden van een Unieburger, bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet.

Uit deze bepalingen kan niet worden afgeleid dat de Belgische wetgever de bedoeling had de familieleden, vernoemd in artikel 47/1, anders te behandelen dan de familieleden van artikel 40bis van de verblijfswet. Ook de parlementaire werkzaamheden bevatten geen aanwijzingen dat “de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden” een andere draagwijdte zouden hebben wanneer zij worden toegepast op de familieleden, bedoeld in artikel 47/1 (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/001).

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet kon weigeren om de enkele reden dat er geen geldig inreisvisum voorlag.

Verzoeker verwijst hierbij naar twee gelijkaardige arresten van uw Raad namelijk: RvV nr. 246 767 van 23.12.2020 en RvV nr. 236 793 van 12.06.2020.

Gelet op al bovenstaande schendt verwerende partij de artikelen 47/1 en 47/2 iuncto de artikelen 40bis en 41, §2, van de verblijfswet.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 41, §2 dat stelt “dat wanneer een familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, de overheid hem, alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid stelt binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Verzoekster diende op 21.03.2025 de aanvraag in bij de stadsdiensten te Antwerpen waarop zij een bijlage 19ter ontving.

In deze bijlage 19ter wordt enkel verzocht om wettelijke documenten binnen de drie maanden over te leggen.

Op geen enkel moment wordt verzoeker de gelegenheid gegeven om de vereiste documenten, namelijk het visum, quod non, over te leggen, noch wordt hem de mogelijkheid geboden om op een andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Gelet op bovenstaande schendt verwerende partij artikel 41, §2 Vw. door verzoeker niet de mogelijkheid te bieden de desbetreffende stukken over te leggen.

Verzoeker was immers in het bezit van een destijds, geldig visum.

De beslissing dient te worden vernietigd. “

Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoekende partij in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Zij zet dit tweede middel als volgt uitéén:

“WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van art. 7 en art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending artikel 8 EVRM.

Schending van het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd afgeleverd.

Eerste onderdeel,

Het bevel wordt genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Verblijfswet.

De bestreden beslissing stelt:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Verzoeker betwist niet dat zij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten. De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfswet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:”.

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

De beslissing geeft op dit punt geen motivering.”

Opnieuw ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekende partij een tweede middel aan waarin zij de schending opwerpt van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van het hoorrecht en ten slotte ook van artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Dit middel zet zij als volgt uitéén:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen,

Schending van artikel 62 van de Verblijfswet en van het zorgvuldigheidsbeginsel,

Schending van artikel 8 EVRM,

Schending van het hoorrecht,

Schending van artikel 41 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Eerste onderdeel,

Artikel 74/13 van de Verblijfswet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het privéleven van verzoeker.

Er wordt als volgt geredeneerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon die geen wettelijke band heeft met de beweerde partner. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven die hij met zijn partner zou onderhouden. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen wettelijke band heeft met de beweerde partner, echter wordt er geheel geen verdere motivatie gegeven.

Er kan niet zomaar geponeerd worden dat verzoeker geen wettelijke relatie heeft. Dit dient begrijpbaar en uitdrukkelijk te worden gemotiveerd.

Verwerende partij laat dit geheel na.

Verzoeker heeft al sinds 2017 een relatie met BIKHA Reshmawatie, hij verkreeg op basis van deze relatie in het verleden reeds een F-kaart. Deze kaart werd later ingetrokken omdat zij uit elkaar gingen. Echter vormen zij nu wederom een koppel.

Er kan dus onmogelijk geoordeeld worden dat omwille van het afwezige karakter van de wettelijkheid van de relatie dat verzoeker geen gezins- en privéleven heeft dat onder artikel 8 EVRM valt.

Verweerder schendt hiermee de motiveringsplicht in samenhang met artikel 74/13 Verblijfswet en 8 EVRM.

Bovendien dient algemeen een proportionaliteitsafweging te geschieden op basis van artikel 8 EVRM. Een proportionaliteitsafweging houdt in dat de belangen van de Belgische Staat concreet en genuanceerd worden afgewogen tegen de belangen van verzoekers.

Dergelijke afweging is geheel afwezig in de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel,

Verzoeker werd niet gehoord in het kader van de hier bestreden beslissing.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

- 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
- 2. Dit recht behelst met name:*
 - het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar het arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013 en inzonderheid wat dit arrest stelt in verband met het tweede in die zaak opgeworpen middel.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest aanvaardt.

Dat zelfs zo niet aanvaard zou worden dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is dient aanvaard te worden dat het recht om gehoord te worden behoort tot de rechten van verdediging die als een algemeen principe van het recht van de Europese Unie gelden. (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 december 2014, punt 34).

Verzoeker verwijst naar het recent arrest CCE n° 257 291 van 28 juni 2021, inzake El Rhardag t. Etat Belge, en de volgende overwegingen in dat arrest:

« 3. 1. A titre liminaire, sur le troisième moyen de la requête, le Conseil estime que la requérante ne peut se prévaloir de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. En effet, le Conseil rappelle que cette disposition s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, organes et organismes de l'Union.

3. 2. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle, à la suite de la Cour de Justice de l'Union européenne, que le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34). Le Conseil rappelle que la règle selon laquelle l'étranger, destinataire d'une décision affectant défavorablement ses intérêts, doit être mis en mesure de faire valoir ses observations à un moment donné de la procédure administrative, avant la prise de décision, a pour finalité que l'autorité compétente soit mise en mesure de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents produits et d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver celle-ci de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. Le Conseil rappelle, en outre, qu'en ce qui concerne le droit de la requérante à être entendu par l'autorité avant l'adoption d'une décision susceptible d'affecter défavorablement ses intérêts, il importe peu qu'il s'agisse du droit procédant d'un principe général du droit de l'Union européenne ou de celui consacré par un principe général de droit interne, dès lors que celui-ci a en tout état de cause été expressément invoqué par l'administrée. Le Conseil rappelle enfin que l'article 74/13 de la Loi dispose que « lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Dès lors, eu égard à la finalité du droit à être entendu, la partie défenderesse a

l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que l'administration l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 74/13 de la Loi. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue.

3. 3. En l'espèce, le Conseil observe que la décision attaquée est un ordre de quitter le territoire (annexe 13), pris unilatéralement le 12 février 2018 par la partie défenderesse à l'encontre de la requérante, aux motifs que d'une part, conformément à l'article 7, alinéa 1er, 1° de la Loi, elle n'est pas en possession d'un visa valable, et que d'autre part, elle n'a pas obtempéré dans le délai imparti aux ordres de quitter le territoire précédents qui lui ont été notifiés le 19 janvier 2017 et le 23 novembre 2017, de sorte qu'en vertu de l'article 74/14, § 3 de la Loi, aucun délai ne lui est accordé pour quitter le territoire.

Le Conseil observe qu'il ne ressort nullement des pièces figurant au dossier administratif que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cette décision, la requérante a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent.

Or, la requérante expose, en termes de requête, que si elle avait été entendue par la partie défenderesse avant la prise de l'acte attaqué, elle aurait pu faire valoir sa situation familiale et médicale, ainsi que la scolarité de son enfant.

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas à la requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'ordre de quitter le territoire attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne. »

Dat verzoeker nochtans niet gehoord is geweest over deze beslissing en geen idee had dat verwerende partij een verwijderingsmaatregel ging nemen.

Dit is in strijd met vermeld artikel 41 van het Handvest.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 8 EVRM kunnen wijzen op zijn diepgaande affectieve banden met zijn partner in België.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van zichzelf, zijn verblijf in België.

Hij had gewezen op gevestigd privéleven en zijn volledige verankering op Belgisch grondgebied.

Bijkomend had verzoeker kunnen wijzen op het feit dat hij met een geldig visum de Schengenzone is binnen gereisd.

Wanneer verzoeker de effectieve mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest en als algemeen rechtsbeginsel geschonden.

Alleszins schendt de beslissing artikel 41 Handvest in samenlezing met artikel 74/13 Verblijfswet en de artikelen 3 en 8 EVRM;

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

3.2 Omwille van de onderlinge verbondenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

3.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.4 Vermits verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient de argumentering van verzoekende partij ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht beoordeeld te worden.

3.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.8 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.9 Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 21 oktober 2024 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 47/2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij wenst immers een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te bekomen op basis van haar beweerde duurzame feitelijke relatie met haar Nederlandse partner.

Als gevolg hiervan wordt zij in het bezit gesteld van een document 'bijlage 19ter', waarbij zij verzocht werd binnen de drie maanden alle nodige stukken voor te leggen.

Op 12 maart 2025 wordt de aanvraag vervolgens geweigerd omdat verzoekende partij weliswaar een paspoort kon voorleggen, doch zonder geldig inreisvisum. Al evenmin toonde zij aan dat zij geen dergelijk visum dient voor te leggen.

Uit het betoog in het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij betwist dat zij geen geldig visum heeft voorgelegd. Daarbij wijst zij erop dat zij destijds over een geldig visum beschikte voor het Verenigd Koninkrijk dat destijds ook nog deel uitmaakte van de Schengenzone. Zij betwist ook dat dit een voorwaarde is voor het indienen van dergelijke aanvraag. Verzoekende partij gaat in haar middel uitgebreid in op de desbetreffende bepalingen. De essentie van haar betoog houdt in dat verzoekende partij, die op basis van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag deed als ander familielid van een burger van de Unie, niet weerhouden kan worden van een dergelijke aanvraag wanneer zij niet beschikt over een geldig inreisvisum.

Verzoekende partij verwijst in dit kader onder meer naar het zogenaamde BRAX-arrest (H.v.J. 25 juli 2002, C-459/99) waaruit zou volgen dat een verblijfsvergunning niet geweigerd kan worden aan een derdelander die de identiteit en de verwantschap met de Unieburger bewijst en dit louter omwille van het feit dat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft. Bovendien zou er ook op geen enkel moment gevraagd zijn om een dergelijk visum voor te leggen.

Verzoekende partij merkt doorheen het verzoekschrift ook nog op dat zij destijds beschikte over een F-kaart en dat zij deze verloor door een relatiebreuk. Intussen zouden de beide partners elkaar teruggevonden hebben en zich herenigd hebben in een relatie.

3.10 Met de invoering van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft de Belgische wetgever gevolg gegeven aan de in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn vervatte verplichting om overeenkomstig het nationaal recht, de binnenkomst en verblijf van de familieleden in ruimere zin van een burger van de Unie te “*vergemakkelijken*” (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

De Raad is bijgevolg gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van de desbetreffende nationale wetbepalingen. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie ontnemen niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2, van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruik gemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, punt 53).

De in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontnemen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”.

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, bepaalt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Burgerschapsrichtlijn voorziet aldus in een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie*, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34).

Uit deze bepalingen volgt dan ook duidelijk dat enkel de familieleden gedefinieerd in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn de begunstigden zijn van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Uit het administratief dossier volgt dat verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, maar wel op basis van haar feitelijke partner en daarbij heeft zij om een verblijf gevraagd als een *‘ruimer familielid’*, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder b), van de Burgerschapsrichtlijn. Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander - niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de Burgerschapsrichtlijn vallend - familielid zijn van een Unieburger, geen inreis- en verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2, van dezelfde richtlijn, *“overeenkomstig zijn nationaal recht”* enkel de binnenkomst en verblijf te *“vergemakkelijken”*.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest “Rahman” (HvJ 5 september 2012, C83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn. Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt. Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak “Rahman” op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Aldus moet worden vastgesteld dat de in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn genoemde familieleden, niet beschikken over de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, zodat deze *‘andere familieleden’* van een burger van de Unie niet rechtstreeks een recht op binnenkomst of verblijf ontleen aan het Unierecht. Het “faciliteren” in de zin van artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn betekent niet dat er van rechtswege een recht op verblijf bestaat omwille van hun status alleen, doch enkel dat de lidstaten dit verblijf moeten vergemakkelijken.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg dan ook toegekend overeenkomstig de bepalingen van het interne recht van de betrokken lidstaat.

3.11 Zoals hoger reeds aangeduid, is de Raad gehouden de nationale wetgeving die de omzetting vormt van Unierechtelijke bepalingen, te interpreteren overeenkomstig het doel en de tekst van de richtlijn, zoals nader uitgelegd door het Hof van Justitie.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet geeft aan dat:

“de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat de familieleden vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet overeenstemmen met de familieleden opgesomd in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn. Deze familieleden beschikken op grond van hun persoonlijke status reeds over een recht op vrij verkeer. De familieleden vernoemd in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de familieleden bedoeld in artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze categorie beschikt niet over een verblijfsrecht op grond van hun persoonlijke status, maar worden tot verblijf toegelaten overeenkomstig de bepalingen van het interne recht.

Artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...)”

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd eveneens bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet als volgt vervangen:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer 11 januari 2007, doc. nr. 51/2845/001) luiden wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert. In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht. Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAX-arrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn. De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen. Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt. Het principe van

de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de vreemdelingenwet (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet. Er kan worden aangenomen dat in artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de gehele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 1 (...)

§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum (onderlijning van de Raad) overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. § 3 (...) § 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In artikel 40bis, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de actuele § 2, van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Alleszins blijkt niet uit de bewoordingen of ontstaansgeschiedenis van beide artikelen dat hier anders over geoordeeld dient te worden. Uit de samenlezing van artikel 40bis en artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekende partij als onderdaan van een visumplichtig derde land slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien zij beschikt over een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In de mate dat verzoekende partij in haar middel betoogt dat de voorwaarde van geldige binnenkomstdocumenten er haar niet van kan weerhouden om zonder meer een verblijfsaanvraag te doen, vindt haar standpunt dan ook geen steun in de wet.

Artikel 41, § 2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het familielid niet over de vereiste documenten beschikt, alvorens tot teruggrijping over te gaan, de overheid hem of haar in de gelegenheid moet stellen om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, deze zich binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, of op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de “*in artikel 41, tweede lid*” bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn, evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Verzoekende partij verwijst zelf in haar verzoekschrift ook nog naar de bepalingen van artikelen 40bis, § 4, en 41, §2 van de Vreemdelingenwet waarbij zij stelt dat de visie van verwerende partij dat zij over een geldig inreisvisum dient te beschikken niet correct zou zijn. Daarbij gaat zij er echter aan voorbij dat uit de

gezamenlijke lezing van de voornoemde artikelen volgt dat het ruimer familielid, dat onderdaan is van een visumplichtig derde land, slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien dit familielid ofwel een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, kan voorleggen, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter van 21 oktober 2024) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om de nodige stukken voor te leggen, wat betekent dat zij binnen deze termijn ook een geldig inreisvisum diende voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

3.12 Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet voorziet voor het overige nog in één alternatief, met name dat het familielid *“op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Dit alternatief is *in casu* niet aan de orde, nu verzoekende partij zelf om een recht op verblijf heeft verzocht in functie van haar feitelijke partner van Nederlandse nationaliteit en zij in deze hoedanigheid niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland geniet (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 19- 20).

Artikel 41, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Artikel 52, § 1, van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat:

“het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst”, een aanvraag voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie indient “bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter”.

Artikel 52, § 2, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken.

De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid, *juncto* artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, § 2 (nieuw), van de Vreemdelingenwet in ieder geval niet teniet. Er anders over oordelen zou betekenen dat er dan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

3.13 De voorwaarde om een paspoort met desgevallend een geldig visum voor te leggen volgt uit artikel 40bis, § 4, eerste lid, *juncto*, artikel 41 van de Vreemdelingenwet en geldt in beginsel voor de beide categorieën van derdelander-familieleden. Zoals hoger uiteengezet, voorziet artikel 41 van de Vreemdelingenwet dat het familielid dat er niet in slaagt de documenten te overleggen, ook op andere wijze kan aantonen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Zoals hoger reeds aangehaald, werd deze mogelijkheid in artikel 41 van de Vreemdelingenwet voorzien teneinde de Vreemdelingenwet in overeenstemming te brengen met het arrest “Brax” van het Hof van Justitie van 25 juli 2002.

Verzoekende partij, die niet over de vereiste binnenkomstdocumenten blijkt te beschikken, toont ook niet op een *“andere wijze”* aan dat zij het recht op vrij verkeer geniet. Het arrest “Brax” heeft betrekking op de familieleden bedoeld in artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn, (met name de echtgenoot), die reeds op grond van hun status over een verblijfsrecht beschikken. Verzoekende partij, die een aanvraag deed als “ander familielid” zoals bedoeld in artikel 3.2. van de Burgerschapsrichtlijn vermits zij zichzelf beschrijft als een feitelijke partner van de Nederlandse referentiepersoon, toont aldus niet aan dat zij zou beschikken over een recht op vrij verkeer en derhalve zou voldoen aan de in artikel 41, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde. Evenmin toont zij aan dat de onderrichtingen van voormeld arrest één op één op haar situatie toegepast zouden kunnen worden. De Raad besluit dan ook dat het onderscheid tussen de beide besproken categorieën van familieleden van Unieburgers voldoende duidelijk is. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat geldende bepalingen foutief op haar situatie werden toegepast.

3.14 De Raad van State heeft hier overigens ook over geoordeeld in het arrest nr. 260.849 van 30 september 2024 waarin onomwonden geoordeeld wordt dat:

“Uit de combinatie van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet met artikel 47/2 van de vreemdelingenwet volgt dat het andere familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is, moet voldoen aan de “in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”, teneinde het recht te hebben om zich bij de burger van de Unie te voegen voor een periode van meer dan drie maanden.

Verzoekster betwist niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet. De “bedoelde voorwaarde” in artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet ziet op de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”, dan wel het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het ander familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Uit de combinatie van de artikelen 40bis, § 4, eerste lid, 41, § 2, en 47/2 van de vreemdelingenwet, volgt derhalve dat het ander familielid van de burger van de Unie dat het recht wil genieten om zich voor een periode van meer dan drie maanden bij die burger te voegen, een geldig paspoort moet voorleggen dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum, dan wel moet laten vaststellen of bewijzen dat het op een andere wijze geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.”

Het voorleggen van een (geldig) paspoort uit Bangladesh is dan ook niet voldoende om aan de voorwaarden te voldoen om een aanvraag tot gezinshereniging te kunnen doen op de wijze waar verzoekende partij voor geopteerd heeft. Daarnaast is zij niet gehuwd met de referentiepersoon en zijn de uitzonderingen zoals voorzien in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet op haar van toepassing.

3.15 De Raad merkt overigens op dat het inreisvisum waar verzoekende partij zich op beroept intussen nagenoeg tien jaar vervallen is vermits de geldigheidsduur hiervan beperkt was tot en met 10 juli 2015. Er kan dan ook bezwaarlijk gewag gemaakt worden van een geldig inreisvisum in het kader van de huidige verblijfsaanvraag.

3.16 Het bevel om het grondgebied te verlaten, is voorzien in de bestreden beslissing. Verwerende partij beroept zich daarvoor op de bepalingen van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet immers dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

Deze vaststelling wordt op zich niet betwist door verzoekende partij. Wel merkt verzoekende partij op dat er niet gemotiveerd zou zijn ten aanzien van de eventueel voorhanden zijnde meer gunstige bepalingen zoals voorzien in een internationaal verdrag.

3.17 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste paragraaf, 2° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin correct te motiveren. Hierop is inderdaad enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake en de Raad stelt zich dan ook de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit argument überhaupt op te werpen nu artikel 7 van de Vreemdelingenwet ook niet bijkomend bepaalt dat hierover afzonderlijk gemotiveerd zou moeten worden.

3.18 Verzoekende partij wijst verder nog op de bescherming die zij meent te ontwaren uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt uitdrukkelijk dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Vooreerst betwist verzoekende partij nergens dat er op het vlak van haar gezondheid geen problemen zijn en al evenmin toont zij aan dat er sprake zou zijn van enige gemeenschappelijke kinderen.

Voor wat de relatie met haar beweerde partner betreft, gaat de bestreden beslissing wel degelijk nader in op dit aspect. Er wordt aangegeven dat er op heden geen wettelijke relatie wordt aangetoond en bovendien is een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst om de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige inmenging en alleszins geen inbreuk die dermate zou zijn dat zij het mogelijke gezinsleven dermate zou aantasten.

Nergens blijkt uit dat een dergelijke beoordeling foutief of onevenredig zou zijn. Een loutere verwijzing naar een vroegere F-kaart bewijst ook niet het tegendeel.

3.19 Verzoekende partij is van mening dat haar gezins- en (overigens niet nader gespecificeerd) privéleven onder de bescherming zou vallen van artikel 8 van het EVRM.

In dit kader merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Verzoekende partij beschikt op heden immers niet over een geldig verblijfsrecht dat haar toelaat om in België te verblijven. Het feit dat zij voorheen houder geweest zou zijn van een verblijfsrecht doet hier geen afbreuk aan.

Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er eveneens bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De bestreden beslissing stelt vast dat op heden geen sprake is van een wettelijke band tussen de beide partners en evenmin is een korte terugkeer naar het land van herkomst met het oog op het vervullen van de administratieve formaliteiten een onevenredige inbreuk op het beweerd gezinsleven.

Er wordt bijgevolg geen beschermenswaardig gezins- of familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat, geen disproportionele beperking van het recht op gezinsleven impliceert.

3.20 Verzoekende partij klaagt er zich over dat zij niet gehoord werd alvorens de bestreden beslissing te nemen.

In hoofddorde merkt de Raad daarbij op dat het in het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht toekomt aan verzoekende partij om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

3.21 Inzake het door verzoekende partij aangevoerde artikel 41 van het Handvest kan vastgesteld worden dat dit artikel het volgende bepaalt:

“Recht op behoorlijk bestuur:

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

3.22 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Er ligt inderdaad een terugkeerbesluit voor vermits de bestreden beslissing vergezeld wordt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoekende partij niet deugdelijk zou zijn gehoord of niet de kans kreeg voldoende elementen voor te brengen, *quod non*, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke eventuele onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid vast te stellen, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een

individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Met betrekking tot de elementen waarmee luidens het hierboven geciteerde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden, wordt er in de bestreden beslissing rekening gehouden met de medische toestand van verzoekende partij, het beweerde gezinsleven en het gebrek aan minderjarige kinderen die in België zouden verblijven.

De elementen die verzoekende partij in haar voornamelijk theoretisch betoog aanvoert, zijn dan ook beoordeeld en lijken *prima facie* niet tot een andere beoordeling te nopen. Een schending van het hoorrecht wordt dan ook geenszins aangetoond.

3.23 Voor wat het door verzoekende partij aangevoerde artikel 3 van het EVRM betreft, dient de Raad vast te stellen dat er behoudens een loutere vermelding geen sporen gevonden kunnen worden van enig betoog in dit verband.

Op dit vlak is het middel dan ook in ieder geval niet ontvankelijk.

3.24 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. DE BEUSSCHER, toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter,

E. DE BEUSSCHER

A. DE WILDE